

2) Indien de hiervoor onder 1 omschreven vraag bevestigend wordt beantwoord, brengt de toepassing van artikel 6, lid 2, van de Zesde richtlijn met betrekking tot diensten en goederen, andere dan investeringsgoederen, met zich dat de heffing van btw eenmalig plaatsvindt in het belastingtijdvak waarover de aftrek voor deze diensten en goederen wordt genoten of moet ook in daaropvolgende tijdvakken heffing plaatsvinden en, zo dit laatste het geval is, hoe moet dan voor de goederen en diensten waarop door de belastingplichtige niet wordt afgeschreven, de maatstaf van heffing worden bepaald?

(¹) Zesde richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der lidstaten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de High Court of Justice (Chancery Division) (Verenigd Koninkrijk) op 22 november 2007 — Afton Chemical Limited/The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Zaak C-517/07)

(2008/C 22/61)

Procestaal: Engels

Verwijzende rechter

High Court of Justice (Chancery Division)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Afton Chemical Limited

Verwerende partij: The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Prejudiciële vragen

1) Zijn brandstofadditieven als hier in geding, die niet zijn bestemd voor gebruik, niet worden aangeboden voor verkoop en niet worden gebruikt als motorbrandstof, maar die aan die brandstof worden toegevoegd voor andere doeleinden dan ter aandrijving van het voertuig waarin de brandstof wordt gebruikt, onderworpen aan de heffing van accijns krachtens artikel 2, lid 3, van richtlijn 92/81/EEG?

2) Zo ja, vallen zulke additieven dan onder de werkingssfeer van de vrijstelling van artikel 8, lid 1, van richtlijn 92/81/EEG (¹)?

3) Zijn brandstofadditieven als hier in geding, die niet zijn bestemd voor gebruik, niet worden aangeboden voor verkoop en niet worden gebruikt als motorbrandstof, maar die aan die brandstof worden toegevoegd voor andere doeleinden dan ter aandrijving van het voertuig waarin de brandstof wordt gebruikt, onderworpen aan de heffing van accijns krachtens artikel 2, lid 3, van richtlijn 2003/96/EG (²)?

4) Indien het antwoord op de derde vraag bevestigend luidt, zijn zulke additieven dan uit hoofde van artikel 4, sub b, eerste streepje, van richtlijn 2003/96/EG uitgesloten van de werkingssfeer van deze richtlijn?

5) Verzet het gemeenschapsrecht, met name artikel 3 van richtlijn 92/12/EEG (³), zich tegen de door het Verenigd Koninkrijk opgelegde heffing op bovengenoemde brandstofadditieven?

(¹) PB L 316, blz. 12.

(²) PB L 283, blz. 51.

(³) PB L 76, blz. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 22 november 2007 door de Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen het arrest van het Gerecht van eerste aanleg (Vierde kamer — Uitgebreid) van 12 september 2007 in zaak T-196/02, MTU Friedrichshafen GmbH/Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak C-520/07 P)

(2008/C 22/62)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Commissie van de Europese Gemeenschappen (vertegenwoordigers: K. Gross en B. Martenczuk, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: MTU Friedrichshafen GmbH

Conclusies

— het bestreden arrest van het Gerecht van eerste aanleg van 12 september 2007 in zaak T-196/02, MTU Friedrichshafen GmbH/Commissie van de Europese Gemeenschappen, te vernietigen;

- de zaak zelf af te doen en het beroep ongegrond te verklaren;
- verzoekster in eerste aanleg te verwijzen in de kosten van zowel de hogere voorziening als de procedure in eerste aanleg in zaak T-196/02.

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht van eerste aanleg heeft blijk gegeven van een onjuiste opvatting doordat het ervan uitging dat de mogelijkheid om een beschikking te geven op grond van de beschikbare informatie, niet kon worden toegepast om te bepalen wie de daadwerkelijke ontvanger van de steun was. In de beschikkingen van de Commissie tot terugvordering van onrechtmatige steun wordt regelmatig vastgesteld wie de daadwerkelijke ontvanger is. Dit is namelijk absoluut noodzakelijk ter waarborging van een efficiënte terugbetaling van de onrechtmatige steun. Uitsluiting van de mogelijkheid om op grond van de beschikbare informatie te bepalen wie daadwerkelijke steunontvangers zijn, is daarom niet verenigbaar met artikel 13, lid 1, van verordening (EG) nr. 659/1999.

Ten tweede is het Gerecht er ten onrechte van uitgegaan dat de beschikking van de Commissie louter op een veronderstelling was gebaseerd, die niet voldeed aan de vereisten voor een beschikking op basis van de beschikbare informatie. Enerzijds is bij een beschikking op grond van de beschikbare informatie geen absolute zekerheid vereist. Anderzijds was de beschikking van de Commissie gebaseerd op door de faillissementscurator van SKL-M verstrekte informatie over de ontwikkelingskosten van de know-how. De Commissie heeft derhalve over voldoende aanknopingspunten beschikt waaruit zij kon afleiden dat de overdracht van de know-how aan MTU voor deze onderneming een voordeel heeft gevormd.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Korkein hallinto-oikeus (Finland) op 23 november 2007 — A

(Zaak C-523/07)

(2008/C 22/63)

Procestaal: Fins

Verwijzende rechter

Korkein hallinto-oikeus

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A

Prejudiciële vragen

- 1) a) Is verordening (EG) nr. 2201/2003 van de Raad van 27 november 2003 betreffende de bevoegdheid en de erkenning en tenuitvoerlegging van beslissingen in huwelijkszaken en inzake de ouderlijke verantwoordelijkheid, en tot intrekking van verordening (EG) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ (Brussel IIbis-verordening) van toepassing op de tenuitvoerlegging van een beslissing in al haar onderdelen als die in het hoofdgeding, waarbij de onmiddellijke ondertoezichtstelling en de plaatsing van een kind buiten zijn eigen gezin worden gelast, wanneer deze beslissing in de vorm van één enkele beslissing is genomen op grond van de publiekrechtelijke regels inzake de kindbescherming?
 - b) Of is de verordening, gelet op artikel 1, lid 2, sub d, ervan, alleen van toepassing op het onderdeel van de beslissing dat betrekking heeft op de plaatsing buiten het eigen gezin?
- 2) Hoe moeten het begrip „gewone verblijfplaats” in artikel 8, lid 1, van de verordening en het daarmee samenhangende artikel 13, lid 1, gemeenschapsrechtelijk worden uitgelegd, in het bijzonder met het oog op een situatie waarin het kind zijn vaste woonplaats in een lidstaat heeft, maar in een andere lidstaat verblijft en aldaar een trekkend bestaan leidt?
 - a) Onder welke voorwaarden kan, wanneer het kind wordt geacht geen gewone verblijfplaats te hebben in laatstbedoelde andere lidstaat, niettemin in die lidstaat op grond van artikel 20, lid 1, van de verordening een spoedeisende bewarende maatregel (ondertoezichtstellingsmaatregel) worden vastgesteld?
 - b) Is de in artikel 20, lid 1, van de verordening bedoelde bewarende maatregel alleen een maatregel die overeenkomstig het nationale recht kan worden uitgevoerd en zijn de nationaalrechtelijke bepalingen betreffende die maatregel bindend bij de toepassing van het artikel?
 - c) Moet de zaak na de uitvoering van de bewarende maatregel ambtshalve worden verwezen naar een gerecht van de bevoegde lidstaat?
- 4) Wanneer het gerecht van een lidstaat in het geheel niet bevoegd is, moet dan het beroep niet-ontvankelijk worden verklaard of de zaak worden verwezen naar het gerecht van een andere lidstaat?

⁽¹⁾ PB L 338, blz. 1.